

ion drăgușanul

copilul de țaran

Cluj-Napoca, 2026

Coperțile:

*Tablouri de **David Croitor**.*

*Nepoților mei Darius-Andrei, Carina-Ioana și
celui / celei care va veni în august 2026.*

MOTO:

„Există trei fecioare ursitoare (trecut, prezent și viitor),
care decid destinul oamenilor”.

(The Prose Edda, p. 12)

urmează-te, suflete, și fii liber încalte!

cum ar fi, dacă eu nu aş fi?,
mă întrebam în noapţile de vară ale copilăriei
înfăşurat în lumina stelelor și
ascultând respiraţia tainelor veşniciei
privind spre cer, troienise lumina pe pleoape,
silabele se închegau într-un cântec simplu de vară,
căile lactee îmi șopteau că mă-ncape
drumul spre zări ca un trup de vioară,

grea era viaţa unui fiu de țăran,
troscotul drumului îmi ceru fără veste să fug,
sălbatec vălurea grâul de-acasă în lan,
iar în noapte știam că mi-i sufletul rug,
dar legat de pământ stam la sfat cu strămoșii,
și ei depărtați ca-ntr-o horă cu salturi înalte,
prin livezi auzeam hăulind mere roșii,
urmează-te, suflete, și fii liber încalte!

blând presurat în cale de destin

eram un lan de grâu, o depărtare
ce vălurea năprasnic înspre zări,
iar macii într-o trudnică strânsoare
îmi împleteau până târziu brăţări,
păşeam desculţ, căci multe-s de păşit
prin satul unor universuri calme
în care ca o lamă de cuţit
fiorul ierbii îmi creştea în palme,

ştiam că nu e locul meu sub paşi
chiar şi atunci când mă-ntindeam în iarbă
sau întâlneam copaci sincigaşi
în amurgiri ce nu-ncetau să fiarbă,
iar de-mi priveam în ape limpezi chipul
privirile veneau dintr-un străin
ce-şi desluşise pleoapele-n nisipul
blând presurat în cale de destin

până-n târziul clipei bucuria

grea este viața fiului în sat
căci i se dau iluzii și credințe
un șir neîntrerupt de umilințe
și-un singur drum prin rouă de urmat;
dacă te-abați, vei săvârși păcate,
dacă-l urmezi, atavicul păcat
în lanțul ignoranței te-a legat
și umbrele ți-s zilnic numărate,

există-n sat morala lui postună,
evlavii prefăcute – sens pierdut,
iar satul e un veșnic început
spre care doar eșecul te îndrumă,
și-aș vrea să fug, să-mi smulg copilăria
din hatul lui bicisnic și îngust,
din cupa înserărilor să gust
până-n târziul clipei bucuria

încă pândește noaptea pe la uși

grea este, totuși, viața de țăran,
nimic idilic nu există-n ea,
chiar de străbați prin taina unui lan,
povara vieții este tot mai grea,
e mult prea strâmt, e totul în obezi,
s-au veștejit și fructele primare,
iar vântul rățăcește prin livezi
cântând în șoaptă nostalgii amare,

vezi zei bătrâni, dar nu-i mai recunoști,
iar cu străbunii doar împarți tăcere
de câte ori ai vrea să te cunoști
într-o icoană-a vieții efemere,
părinți trudiți, copii pierduți prin munci
de robi ai nimănu, mereu supuși,
iar cerul nalt, desferecat din prunci
încă pândește noaptea pe la uși

făcându-mă să uit de unde vin

treceau prin sat mirifice fecioare
și despleteau prin preajmă universul
și le iubeam cu-un fel de disperare
veghindu-le spre depărtare mersul,
dar fiecare se grăbea de parcă
le-ar aștepta pe undeva vreun mire
și am și plâns, văzând cum le încearcă
povestea lor de visuri și iubire,

adeseori le tot făceam cu mâna
semn de dojană și de despărțiri
privind spre urme proaspete-n țărâna
nedeslușită-a primelor iubiri,
iubeam iubirea care mă-nspăimântă
cu disperarea unui pelerin
și auzeam cum depărtarea cântă
făcându-mă să uit de unde vin

închipuia-n tăceri eternitate

eram copil și pescuiam din baltă
cu coșul de nuiele niște pești,
tăria doar era mult mai înaltă
și fremăta lăuntric de povești,
toți peștii prinși îi aruncam în iarbă
și-i auzeam cum țipă cu tăceri,
eram copil și o furie oarbă
îmi deslușeam în șirul de-nvieri,

știam că sunt doar seva-n prăbușire
prin crengi trezite dintr-un somn prelung,
iar urmele din talpa mea subțire
îmi arătau cam unde o să-ajung,
apoi venea și troscotul acasă
să stea de veghe-n zile repetate,
dar noaptea steaua vieții norocoasă
închipuia-n tăceri eternitate

mulțimilor cu care trec și eu

călătoresc mereu spre început
căci știu merindea vieții unde este,
iar ce-i știut mereu se deslușește
prin rănile târzii ce m-au durut,
e altfel azi la retrăirea răni
în ceasuri transformate în zăpezi
când trec încet pe-același drum de sănii
ce șerpuiește doar printre livezi,

pot să-mi aleg anume anotimpuri,
să gust cireșe sau să mușc gutui
tămăduindu-mi trupul în răstimpuri
cu ierburi pentru leacul nu știu cui,
știu să ajung la nașterea din mine
și să-l zăresc din nou pe Dumnezeu
în dimineți pe care să le-nchine
mulțimilor cu care trec și eu

ceva din suflet și să-i dea contur

iar tu erai doar glasul ce cântase
sub streășina pădurilor din zare
când aripi mari înfășurau pe case
chiar și ciudata ta înstrăinare
de tot ce este și de ce va fi,
de translatarea clipei în trecut
și mă dureau pădurile când și
pădurile spre zări te-au petrecut

ca să rămân în tot singurătate
și cu tăcerea ei să mă împac
închipuindu-mi locuri minunate
în care eu exist ca un copac
cu crengi și frunze ce vâneau de-o vreme
numai lumina caldă dimprejur
sperând un anotimp care să-mi cheme
ceva din suflet și să-i dea contur

iar viața n-o trăiești cu-adevărat

văd amintiri – prelingeri spre trecut –
și-adesori cu alte generații
mă risipesc într-un necunoscut
cuprins de timpul unor alte spații
în care viii parcă-s mult mai vii
decât acei din clipa care vine,
iar toți bătrânii redevin copii
fără a ști nimic despre destine,

e mult mai bine să nu știi nimic
și să te bucuri doar de ce se vede,
să te confunzi cu universul mic,
să crezi naiv în ceea ce se crede,
să speri că raiul iese la iveală
dincolo de hotarul unui sat
în care nu există îndoială,
iar viața n-o trăiești cu-adevărat

în timp ce încercai iluminări

în satul meu, familii de strânsură
trudeau pe brazde aspre și străine
și-mi înfrunzeau cuvintele pe gură
într-un poem ce-mi clocotea în vine
și, aprinzându-mi carnea efemeră,
își căuta doar propriul său destin
de suflet slobozit în atmosferă
căruia câteodată să mă-nchin,

dar sufletul visat ca o aripă
cu care înspre ceruri să te-nnalți
era atât de-nlănțuit de clipă
încât se prăbușea în toți ceilalți
la fel de însetați de veșnicie
și-abia desprinși de vers din călinări,
acolo te-am zărit, copilărie,
în timp ce încercai iluminări

rostogolit tăinatec în biserici

legendele călătoreau cu mine
numai așa, să-mi țină de urât,
natura zămislea decoruri fine
și odihnea în suflete încât
toți cei de-acolo-am fost numai natură
în armonie fără de prihană
încât ne și miram câte îndură
în satul nostru sfânta ei icoană,

dar ne-nchinam naturii vindecând
cu rănila din coasta lui Iisus
ca-n ritualul unui vechi colind
speranțele spre care ne-au fost dus
atavice instinctele primare
de-a ne afla definitiv și sferici
și-un cântec amăgea prin fiecare
rostogolit tăinatec în biserici

un jar care se mistuie pe sine

îmi tot spuneam: aceasta-i lumea-n care
o să îmi crească aripi pentru zbor,
în poarta casei câte-o sărbătoare
mai împărțea din pâine tuturor,
iar vinul din pahare da de veste
neconținut că totul se repetă,
eram firescul vieții și firește
doar tainele perpetuu ne regretă

căci oamenii-s frumoși ca niște sfinți
ce-și află în trăire mântuirea
de când coboară singuri din părinți
ca să își afle singuri fericirea,
și mă-mpăcam cu lumea de pripas
deja zărind pripasul calm din mine,
pe-o muchie a vremii de-am rămas
un jar care se mistuie pe sine

și să exist într-un noian de fapte

aveam atâtea fructe în cămări
ce asudau ascuns singurătate
încât ademenit de-ndepărtări
încet, încet m-am fost desprins din toate
și am plecat, sperând întru aflarea
acelui sens care zidește zeii,
dar ce povară e îndepărtarea
și ce alean sunt șoaptele femeii

cu care, întregindu-te-ntr-o sferă,
vei desluși în rod un unic sens,
un dor divin migra prin atmosferă
și a-nceput să plouă și mai dens,
abia prin rod urma să mă-nțeleg
și să aprind o candelă în noapte
ca să-mi zăresc conturul de întreg
și să exist într-un noian de fapte

că viața unui om e bucurie

iar tu urma să vii din altă lume
și să-mi devii în felul tău destin,
de-atâtea ori te-nchipuiam anume
în viața asta cupa mea cu vin,
însă erau potecile prea lungi
și-n marea taină se durau izvoare
spre care ai plecat, ca să ajungi
însingurării mele vindecare,

știam că-i vremea să mă nasc din nou,
poemele din carnea mea desprinse
se prăbușeau pe boltă drept ecou
și când sorbeam silabele prelinse
am priceput tot ce urma să fiu
eu, nedesprinsul din copilărie,
trăindu-mi toate vârstele, căci știu
că viața unui om e bucurie

clipitelor prin noi îndepărtări

a fost cândva, când ne spălam cu rouă
prin ierbi de leac păşindu-ne desculţi,
iar lumea se-mpărţea exact în două,
o jumătate încă o ascuţi,
eram pe-atunci, iar ochii mei fereşti
au fost deschis spre cea care urma,
tu şi acum mai poţi să o priveşti
când vei deschide ochii undeva,

pe-atunci nuntaşii petreceau în cer
şi tot muşcau din cosmice cireşe,
iar ce urma în timpul efemer
se bandaja-n lumini ca-n nişte feşe
căci bezna necunoaşterii deplină
avea şi răni, avea şi vindecări
dibaci ascunse-n omul ce se-nchină
clipitelor prin noi îndepărtări

colindă trist înstrăinate geamuri

era o noapte limpede, curată,
iar sufletul și-a scăpărat amnarul
când stelele, ivindu-se de-ndată,
desferecau în universuri jarul
abia trezit de sufletul uitat
la margine de timp, în astă lume,
în care timpul împietrise-n sat,
iar împietrirea asta ne supune

doar ancestralei noastre erezii
în care zac ceremonii rivale
și dintr-odată parcă nu mai știi
dacă în jur încă există cale,
căci din cărări nimic nu se întrupă
și ce-a fost drum se irosește-n lanuri,
parcă aud cum cântecul de după
colindă trist înstrăinate geamuri

În cel ce, totuși, o să-l ia cu sine

sunt doar copil și-n vârste mă ascund
de clipele de-a pururi răpitoare
și numai ochii vin dintr-un străfund,
din stânca-ncărunțită de izvoare,
dar tot ce văd deja mi-i prea străin,
iar cerul înstelat amar mă strânge
încât nu mai pricep de unde vin
și ce cobzar îmi poposește-n sânge,

doar sufletul pustiu îl simt sălaş
pentru ce este-n noi dumnezeire,
un suflet mai profund și uriaș
ce s-a oprit pe cale să respire,
iar când va fi într-un târziu să plece
dincolo de-ntâmplările senine
o să aud cum sufletul meu trece
în cel ce, totuși, o să-l ia cu sine

doar de orbirea lumilor se teme

în satul nostru preotu-i divinul
părinte-al celor care vin și pleacă,
el hotărăște care ni-i destinul,
iar sufletul în fața lui s-apleacă,
în satul nostru Dumnezeu e viu,
înveșmântat în straie aurite,
pomelnicele neamului îl știu
mereu cu alte trupuri moștenite,

toți cred în el, răscumpără păcate,
dau șpăgi grăbite pentr-un loc în ai,
iar preotul emană bunătate
de câte ori îți ia și ce nu ai,
căci el e Dumnezeu de generații
mult prea adânc îndepărtate-n vreme,
iar Cel Ce Este, izgonit în spații,
doar de orbirea lumilor se teme

destinul meu l-am dat pentru destine

ferește-te din calea răutății!,
am auzit din depărtări un glas
și-am priceput că prețul libertății
constă în ceea ce ne-a mai rămas:
ignoră energiile pribege!,
rostea același glas din depărtare
pe care iarba deasă-l înțelege
și îl transformă în înfiorare,

iar printre ierbi am deslușit cărări
care-ndrumau doar la luări aminte
cu șoaptele ca niște-nfiorări
care există-n noi fără cuvinte,
dar țărnelor sigur înspre care-am mers
era cuvântul zămislit în mine
și-astfel pășind călăuzit de vers
destinul meu l-am dat pentru destine

le-am părăsit pe toate într-o stea

în prima zi am născocit cocorii
și am pășit pe umbra lor spre sud
și-am folosit ca lumânare zorii
pierduți în rouă ca să-i mai aud,
a doua zi m-am odihnit pe drum
cu pelerinii strânși la o răscruce
ca niște aripi de argint și fum
lângă fântâna care ne seduce,

apoi pășind în rând cu pelerinii
nu am mai vrut să născocesc ceva,
mi-erau de-ajuns colinele luminii
care vesteau în taină altceva
și, amăgit, parcă mi-a fost de-ajuns
să mă împac pe veci cu viața mea,
fără să caut tainelor răspuns
le-am părăsit pe toate într-o stea

din troienirea clipelor străine

cosmogonia mea erau copacii
care-nfloreau deasupra nopții stele
din care au mușcat mereu săracii
înfomețați de tainele din ele,
eram pe-atunci o creangă înflorită
într-un alean deplin universal
și evitam căderea în ispită
pe brazdele vreunui ideal,

mă-ncolonam cu oamenii-n eresuri,
dar calea lor mi se părea străină
și-o-nțelegeam tot fără înțelesuri
orbirea unor orbi care se-nchină,
și-am vrut să fug, și-am și fugit la vreme
luând copilul care-am fost cu mine
să-l urc pe munte – el o să mă cheme
din troienirea clipelor străine

au împietrit pe stâncile din sud

prin anotimpuri, un potop de vrăbii
și timpul ciugulit pe îndelete,
pe cerul nalt se iroseau corăbii
cernind pe umeri lumânări încete
ca să te-nchizi în casă și să speri
că va sosi din largă depărtare
cu aripile noii primăveri
cea mai nevinovată închinare,

eram pe-atunci așa cum sunt și-acum
învolburat lăuntric de cântări
și ca pe ceruri am pășit pe drum
ducând în palme triste lumânări,
dar orbii insensibili la lumină
nu au dat semne pașii că-i aud,
iar păsările ce-au voit să vină
au împietrit pe stâncile din sud

sub cerul înnoptării uriaș

încă mai știu că-s casa mea copacii
în șiruri lungi pășind înspre păduri,
încă le-aprind pe calea lungă macii,
încă-i feresc de veghea unor furi,
iar ei, copacii, uneori mă-așteaptă
lângă fântâni, unde să ținem sfat
să-mi sugereze tainic calea dreaptă
și ce simțiri din mine-s de urmat,

iar când adorm în frunze și mi-i bine
mă-nfășură matern în clorofilă
ca într-un dor ce o să-l iau cu mine
ca să-l aștern cuminte într-o filă
în care doar poemele nescrise
au fost să-și afle meritat sălaș
și poposesc parcă-mpăcate-n vise
sub cerul înnoptării uriaș

trupul vieții se supune

când erau cei de demult,
eu trăiam ca stea polară,
uneori o mai ascult
până-ncepe să mă doară
și-mi șterg ochii cu prosopul
unui cer de dimineață
ca să-mi caut ziua scopul
rătăcirilor prin viață,

steaua lunecă-n albastre
depărtări, să mă aștepte
veghind somnul altor astre
din sălașul căii drepte,
și-aștept noaptea, ca să vină
cu pași mici de rugăciune,
altceva nu mă alină,
trupul vieții se supune

ca să-ți găsească propria ta cale

țărani bigoți, dar fără de credință:
hai, Doamne, ia și tu vreo două cruci
și poate faci odată cu putință
în raiul tău frumos să mă aduci,
ți-am dat și bani, plătindu-ți un pomelnic
să măntuiești tot ce-i de măntuit
și mă-nchinam atâta de sfielnic
în zilele scutite de trudit!,

iar eu, copilul de țăran, stângaci
răzbeam prin lumea satului bigotă
strigându-i, totuși, sufletului: taci,
ți-i numai trupul veșnică mascotă,
iar sufletul vibrând de libertate
se va supune numai voii tale
cu aripile-n larg înfășurate
ca să-ți găsească propria ta cale

doar treceri în uitare și uitați

ograda noastră găzduia un pat
exact în centrul cortului divin
și mă lăsam de stele înșelat
sorbind încet din cupa mea cu vin,
jur-împrejur, în lanurile sfinte
doar trupul își afla sălaș în pâine
când stelele cerneau numai cuvinte
poruncitoare-n repetatul mâine

al brazdelor pe vechi încredințate
acestor generații care trec
precum roboții robotind ciudate,
obligatoare cazne ce petrec
din răsărit, până-n amurg lumina
de care suntem veșnic însetați,
iar clopote măsoară-n Bucovina
doar treceri în uitare și uitați

Încât nici nu mai știi pe unde ești

veneau ninsori – un cosmos ireal
care-și afla în satul meu sălaș –
ferestrele-nvelite în mărgean
ne-nsingurau de lume, de oraș,
doar în ogrăzi se tot săpau tranșee
spre grajduri călduroase și fântâni
căci iarna se-arăta ca o femeie
ce duce un șiștar cu lapte-n mâini,

era atât de intimă și calmă
înstrăinarea lumii noastre mici
pe care eu o tot purtam în palmă
spre palma ta și așteptam să zici
că mă aștepți să vin dintotdeauna
să te colind și să îți spun povești,
iar tu plecai spre zare cu minciuna
încât nici nu mai știi pe unde ești

dar sevele continuă să scurme

venea apoi o primăvară sfântă
cu aripi largi ce s-au desprins din sud
și auzeam și stelele cum cântă,
luminile-n înalțuri cum se-aud,
și-atunci și eu mă năpusteam spre viață
imaginându-mi florile-n ciorchini,
pe drumul lung, desprinși din dimineață,
treceau tăcuți tăcuții pelerini

și mi s-a spus că-n zare-i o fântână,
în jurul ei să facă un popas –
un sfat de taină care tot amână
ceva din drumul care le-a rămas
și-am vrut atunci din urmă să-i ajung
și-am devenit culegător de urme;
deasupra lumii norii se împung,
dar sevele continuă să scurme

prinosul vieții, veșnicul prinos

în iernile din satul de acasă
se deschideau și porțile din cer
și-am și zărit: strămoașa mea duiosă
privea nostalgic spre acest mister
de parcă-n albul fără de sfârșit
nu lunecau spre zare niște sănii
ci stelele prelinse în zenit
întotdeauna chipeșe corăbii,

când se-ntâmpla să-i fac un semn cu mâna,
strămoașa parcă lacrima-n înalt
rostogolind asupra-mi săptămâna
drept punte spre tărâmul celălalt,
și-atunci spre lume fremătând din palme
strigam un râs năprasnic, dar voios
simțindu-mă în orizonturi calme
prinosul vieții, veșnicul prinos

iluminare-a viselor în zori

iar tu, departe, parcă-n altă lume
mă așteptai să-ți vin pe la ferești
și să te-ncânt cu un colind anume
adus din strămoșeștile povești,
căci eram mit în lumea risipită
din mărul cel rotund din început
pe care-l moștenisem drept ispită
încă din clipa-n care m-am născut,

urma să vin despovărându-mi clipa
în poala ta de zeităte tristă,
deja-ncepu să-mi crească și aripa,
deja simțeam că zborul meu există,
urma doar să-l îmbrac precum cămașa
menită unor sfinte sărbători,
când toți pășim speranțe-n uriașa
iluminare-a viselor în zori

mă deslușeam sfios drept univers

și-am tot tânjit și m-am tot dus povară
spre prospețimea fructului rotund
din care m-am desprins odinioară
cu jumătatea mea să mă scufund,
țipau copacii speriați prin spații
și-mi întindeau o frunză ca să scap
căci tot purtam în mine generații
supus clipitei ce-a trecut în trap

spre înțelesuri doar de ea știute
și dăruite mie într-o noapte
când poposisem printre stele mute
ca să îmi presur sufletul în șoapte
și-mi era frig, și mă-nveleam în stele
să capăt noi puteri și zile pentru mers,
așa a fost, când înfrățit cu ele
mă deslușeam sfios drept univers

prin univers a început să ningă

iar tu visai și mă-ntregeai cu vise
până-mi crescură-n sânge lumânări
căci în tăcere dintr-odată ți se
străluminau acele-ndepărtări
prin care toți își împlinesc destinul
și înțeleg cât de deplin există,
în univers se pregătise vinul,
iar pasărea luminilor insistă

să-mi duc paharul cel ursit la gură
și-apoi să-l sorb încet, pe îndelete,
ca să-mi găsesc puterea în natură
și să mă scape sevele de sete,
ți-aduci aminte: două lumi pribege
trudeau în taina lumii să se-atingă
și mai presus de fire și de lege
prin univers a început să ningă

despre destinul nostru omenesc

boi înjugați cu plugul vieții ară,
clipitele în brazdă sunt doar urme
și vor veni pe toate să le curme
semințele din altă primăvară,
în crucea vremi-i loc pentru popas,
iar stelele ce-și caută culcuș
n-ar vrea să plece în tâziu și nu-și
aștern aramă-n semn de bun rămas,

e tot ce știu și fac mărturisire
că universul nu-i decât un sat,
îl tot zăresc cu creștetul plecat –
o umilire ce nu-i stă în fire,
și îi vorbesc, cu sufletu-i vorbesc
fără-a șopti în taina lui cuvinte:
auzi cocoșii, au și prins să cânte
despre destinul nostru omenesc

cuvintelor pierdute pe poteci

trecând prin ziua ultimei plecări
de-atât amar și prea amar de vreme
închipuiam doar urme pe cărări
căci umbra mi-o zidisem în poeme
drept jertfa mea și-a trecerii prin lume
într-un exod firesc de pelerini
ca printr-o mare-nvolburată-n spume
cerșind nevinovatele iertări,

dar om eram și nu ceream iertare
căci viața mi-o trăisem mai frumos
zidindu-mă în răsărit de soare
poem nescris, să mă aduc prinos
acelor lanuri ce străbat câmpia
din veac de veac și până-n veci de veci
să-mi fie martor doar copilăria
cuvintelor pierdute pe poteci

clepsidrele ce-mi risipesc nisipul

s-au rătăcit potecile prin mine
și trecătorii au rămas pe-aproape
ca cețurile-n lungul unei ape
cinstind în zori doar ziua care vine,
iar când încerc să stau cu ei la sfat
mă-nvăluie imensa lor tăcere,
iar cântecul o nouă jertfă cere
pe cerul în departe-ndepărtat

și îi ofer luceafărul din zori
să își repete punerea pe cruce,
căci nu-mi mai pasă drumul unde duce
cât am cărări înfîpte-n subsuori,
cât pagini scrise îmi schițează chipul
pe pânzele clipitelor ce vin
ca să-mi repete limpede-n destin
clepsidrele ce-mi risipesc nisipul

de câte ori respiră-n jur mulțimea

în anotimpul viu al socotelii
din cuiburi goale goluri se ridică
și parcă mă apasă câte-o frică
trăgând brutal zăvorul îndoielii
să nu rămână căi pentru plecare
și în captivitate să mă-nchin
sorbind doar zațul cupelor cu vin,
strigându-i tatei că absența-i doare,

dar bunul meu părinte nu m-aude
căci are de-nfruntat însingurări,
iar în sălașu-i sfânt de peste zări
tăcerile-s firești și-atât de crude
încât și lumea lunecă-n cruzimea
risipelor de vechi identități
și parcă-mi ning pe umeri nedreptăți
de câte ori respiră-n jur mulțimea

prin sufletul etern al unui vers

toți martorii au azvârlit cu pietre
și-apoi au plâns în semn de ispășire
și-au ars cuvinte vitrege pe vetre
și s-au pierdut în fumul lor subțire,
dar suferința ca întotdeauna
și pentru totdeauna a rămas
ca să invoce în mulțimi minciuna
și la altare aspru să-i dea glas,

regret ce-am fost pe când mi-am fost strămoșii
și-am azvârlit cu pietre în Iisus
convins că dacă vor cânta cocoșii
o să-mi găsească strămoșii ce s-au dus
și-o să aștept acolo într-o pace
care cuprinde-ntregul univers
ce se vestește numai la soroace
prin sufletul etern al unui vers

și-n zorii zilei nu mai pot să scapăr?

asupra lumii doar Iisus mai plânge
și piatra-n așchii aspre se despică,
în jurul nostru, sânge, numai sânge
dintr-un noian de brazde se ridică,
iar îngerii triști în calmă prăbușire
cu aripile-n flăcări dau năvală,
planeta-i tot mai oarbă, mai subțire
și nu-i mai ține nimeni socoteală

căci e târziu, înfricoșate crime
băltesc în somnul câtorva tirani
de parcă s-ar căzni iar să imprime
crucificări cumplite peste ani,
și-atunci, copile, unde să te caut
să mi te-ascund lăuntric, să te apăr,
când s-a pierdut și cântecul pe flaut
și-n zorii zilei nu mai pot să scapăr?

a prins rugina grea a lirei frânte

ursit să fiu eu omul cu ulciorul
înfăşurat din veacuri cu ninsori
îmi desluşeam în pagini viitorul
îndemn divin: Ridică-te şi zbori!,
dar cântăreţii mă ţineau acasă
căci lanţul brazdei atârna prea greu
până-am simţit cum tălpile apasă
pe urma şi cenuşa unui zeu

şi-am şi aflat, atunci, şi lira spartă
cu strunele mâncate de rugină,
dar încă în putere să împartă
pe cei ce cred de cei ce se închină
şi-am aşteptat în linişte o boare
care să facă strunele să cânte,
însă acum aceeaşi aşteptare
a prins rugina grea a lirei frânte

iar asta chiar înseamnă împlinire

nu știi dacă înseamnă împlinire
să-ți pui întruna sufletul pe masă
să tot auzi cum simpla răsfoire
e cerul tău cu stele ce apasă
ca niște cuie prin încheieturi
din mistica străveche moștenite
și până-n zorii zilei să înduri
iluziile nopții ostenite,

apoi pășind luminile să fii
ecoul ei pe repetată cale,
s-arunci povara celor ce le știi
și toate nostalgiile natale,
și, totuși, cred că am trăit total
mușcând înfometat din fericire
ca din blamatul fruct primordial,
iar asta chiar înseamnă împlinire

în retrăirea vremilor natale

pășesc prin ziua nașterii – departe
încă se-nfășur visuri în ninsori,
luceferii adorm în cântători
și lasă urme-n pagina de carte,
dar drumul nu îngăduie întoarceri,
copilul care-am fost îmi face semn,
iar viața lui mi-i țintă și îndemn
să fug cândva și din aceste carceri

pe care anii în firesc desfrâu
le tot durează împrejurul meu,
mi-i dor de mine, lumânări de seu
se-ntorc în cerul veșnic și târziu,
însă eu știu că nu există cale
spre cel ce-am fost și parcă-s tot mai trist
de fiecare dată când insist
în retrăirea vremilor natale

iar ce-a urmat nu e decât tăcere

și ce beții organizase tata
în ziua-n care am sosit pe lume
o știe poate-n veci imaculata
ninsoare care-mi oferea un nume
de știutor de cer – și nu știam nimic
în legănarea carului spre casă,
priveam spre mama: Cât e de frumoasă!,
și în ninsori am învățat să zic

doar despre cele ce-mi erau impuse
de lungi milenii de eșec primar,
deja-mi plângea în sânge-un lăutar
și numai lumea dimprejuru-mi nu se
ivea în cântul lui ca o părere
rostită de-un proroc necunoscut,
astfel a fost atunci când m-am născut,
iar ce-a urmat nu e decât tăcere

spre vârstele din cântul lui prelinse

cine a plâns nu știe ce-i durerea,
ci i-a fost milă uneori de sine,
apoi s-a alinat cu învierea
naturii regăsindu-se în fine
sub zborul de cocori în primăvară,
sub crengile de rod împovărate,
și-a prins puteri din cântul de vioară
care apune zilnic peste sate,

dar eu iubeam cu patimă cobzarii
și-am izbutit adesea să-i aud
pe când pășeau tăcerea prin frunzarii
cu pori desferecați numai spre sud,
apoi am strâns la sân niște cuvinte
din glasul lor neprihănit desprinse,
copilul care-am fost știa să cânte
spre vârstele din cântul lui prelinse

și mă închin tăcerii celor mulți

e vremea-n care totu-i prea departe,
iar timpul se ascunde într-o stâncă,
ne va lipsi lumina lui adâncă
prin care jumătatea se desparte
de jumătatea ei imaculată
pe care o tânjește și o speră,
simbolul ei plutind prin atmosferă
se-apropie în visuri câteodată

și întregește ce-i de întregit,
ce e ursit într-un întreg să fie,
de-aceea te mai port, copilărie,
nepângărită până-n asfințit,
de-aceea pașii de atunci desculți
răstoarnă brazda anilor și tac
în timp ce eu în suflet mă prefac
și mă închin tăcerii celor mulți

în rănile din lumea viitoare

și, totuși, eu am fost tăiat în trei,
a treia parte tocmai se consumă
când anii mă apasă tot mai grei
precum predestinarea din cutumă:
primești odată nașterea și moartea
și viața ce-i cuprinsă între ele;
străvechiul filosof, uitat în cartea
cu gândurile pe vecii rebele,

încă întoarce brazdele-n versete
abia citite-n cerul înstelat
și dintr-odată i se face sete
simțindu-se-n vechime exilat,
iar eu m-așez pe trepte și-i ascult
tăcerea despre sensuri și-mpăcare,
dar toate astea s-au prelins de mult
în rănile din lumea viitoare

iar cântecele-s toate interzise

chiar că e frig prin veacul meu de om,
iar cărțile prin rafturi se ascund,
vom răzui și cerul și-apoi vom
uita versetu-n sensul lui profund:
unde să fug, măcar să nu mai văd
primitivismul vieții care vine
ca viscolul din ierni, ca un prăpăd
de bună seamă ce ni se cuvine

și cum să-mi ard poemele pe rând
când din niciunul nu mă pot desprinde?,
e mult prea frig în inimă și-n gând,
iar universu-n iarnă mă cuprinde
fără să-i pese că în cuibul meu
încă se țes domol atâtea vise
chiar de-a plecat departe Dumnezeu,
iar cântecele-s toate interzise

și pe altarul vremii m-am depus

țin minte că trecea pe drum un fiu,
iar mama îl veghea neobosită,
purta în plete lanuri mari de grâu
și macii efemeri ca o ispită,
îi urmăream înfiorat cum trec,
iar orizontul se rupea în două
de parcă aș fi fost un bob de rouă
sub pleoapa lor, în care să mă-nec

de o lumină cum mai rar se-ntâmplă
să se ivească-n largul de lumini
și-mi cuprinsesem tâmplele în mâini,
iar sufletul se auzea în tâmplă
zvâcnind adânc de dorul lui de dus
pe urmele ce dispăreau pe zare,
și-abia apoi am rupt și eu o floare
și pe altarul vremii m-am depus

dar înăuntru poți trăi cu tine

să-mi bați la ușă drept colindător
căci înăuntru sufletul tău tace
trăind tăcerea într-un fel de zbor
din care nici un rău nu se desface,
deci intră-n casă, află-te încet
în filele ce le-am uitat pe masă
și-ai să-nțelegi că te-ai născut poet
și că nimic străin nu te apasă,

eu nu mai sunt, nici nu am fost vreodată
decât ecoul sufletului tău
ce-așteaptă-n file și ți se arată
ca evadare sigură din hău,
trăiește-te pe tine cu migală
căci casa mea deplin îți aparține,
afară-i frig și-i fără socoteală,
dar înăuntru poți trăi cu tine

chiar dacă-s rană-n coasta lui Iisus

e foarte sigur: nu regret nimic,
viorile ce m-au urcat pe cruce
încă așteaptă ca să mă dezic
de parcă aş avea unde mă duce,
de parcă brazii munților din jur,
cuprinși în hora lor neînțeleasă,
doar libertății i-ar tot da contur,
iar calea-i curcubeul ce se lasă

din zare-n zare, până-n alte zări
în care doar cu mine să mă-mpac
despovărând târzii îndepărtări
și devenind pentru vecii copac,
și, totuși, nu regret, ce am de dus
voi duce fericit la bun sfârșit:
chiar dacă-s rană-n coasta lui Iisus,
eu pot striga spre semenii: Am trăit!

în nourii eşecului postum

nutriți cu moarte am mușcat din măr
lăsând semințe fără nici o hrană,
iar fructul sfânt și fără de prihană
abia atunci desprins din adevăr
rostogolise suflete pe masă
drept jertfe pentru marele altar
și-nvăluți în somnul lui primar
nici n-am văzut minciuna cum se lasă

deasupra umbrei – pururi rădăcină
pentru-nvieri din nou miraculoase,
iar cântecul ne fluieră prin case
o cosmică nevoie de lumină
și-abia atunci cu orbii de pe drum
ne-ncolonăm supuși înspre niciunde
în timp ce fructul cosmic se ascunde
în nourii eşecului postum

fără treziri, o altă dimineață

pentru ce știu nu o să-mi aflu vină,
pentru ce spun voi dărâma clipite
în calea lumii tot mai ostenite
și-atât de-nspăimântată de lumină,
eu sunt ce sunt căci mi-am dorit să fiu
cu mintea curățată de eresuri
și refuzând acele înțelesuri
lăsate moșteniri din tată-n fiu,

eu sunt scânteia care se desparte
să aibă cum în Soare să se-ntoarcă
și-ndepărtarea deseori încearcă
să-și afle loc în pagina de carte
căci versul este singura mea viață
în care mă și simt în siguranță,
prin preajma mea alunecă speranță,
fără treziri, o altă dimineață

când doar tăceri se-aud în omenire

final de carte, zeii trec agale
spre alte lumi în care vor mai fi
doar un ecou al vremilor natale
pierdut în spații iluzorii și
sperând să-și afle sacrul început,
copilăria lor nestăvilită
din care fără veste au trecut
ca o ninsoare-n cosmică ispită,

final de carte numai pentru zei,
fantasma lor atât de curmeziș
s-a risipit cu frunzele pe stei
și nu-i mai vede nimeni în frunziș,
dar omul crede doar în ce nu vede
căci gândul e un orb în rătăcire,
e vulturul din cer ce se repede
când doar tăceri se-aud în omenire

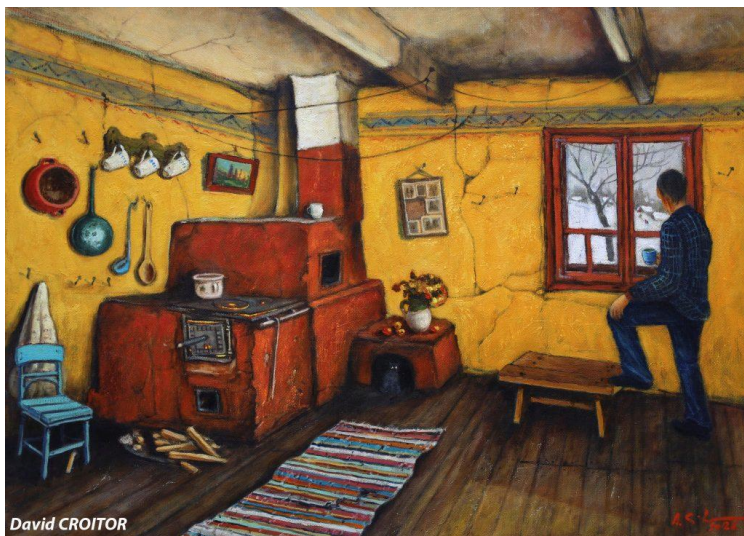
cuprins

urmează-te, suflete, și fii liber încaltel!, p. 4
blând presurat în cale de destin, p. 5
până-n târziul clipei bucuria, p. 6
încă pândește noaptea pe la uși, p. 7
făcându-mă să uit de unde vin, p. 8
închipuia-n tăceri eternitate, p. 9
mulțimilor cu care trec și eu, p. 10
ceva din suflet și să-i dea contur, p. 11
iar viața n-o trăiești cu-adevărat, p. 12
în timp ce încercai iluminări, p. 13
rostogolit tăinatec în biserici, p. 14
un jar care se mistuie pe sine, p. 15
și să exist într-un noian de fapte, p. 16
că viața unui om e bucurie, p. 17
clipitelor prin noi îndepărtări, p. 18
colindă trist înstrăinate geamuri, p. 19
în cel ce, totuși, o să-l ia cu sine, p. 20
doar de orbirea lumilor se teme, p. 21
destinul meu l-am dat pentru destine, p. 22
le-am părăsit pe toate într-o stea, p. 23
din troienirea clipelor străine, p. 24
au împietrit pe stâncile din sud, p. 25
sub cerul înnoptării uriaș, p. 26
trupul vieții se supune, p. 27
ca să-ți găsească propria ta cale, p. 28

doar treceri în uitare și uitați, p. 29
încât nici nu mai știu pe unde ești, p. 30
dar sevele continuă să scurme, p. 31
prinosul vieții, veșnicul prinos, p. 32
iluminare-a viselor în zori, p. 33
mă deslușeam sfios drept univers, p. 34
prin univers a început să ningă, p. 35
despre destinul nostru omenesc, p. 36
cuvintelor pierdute pe poteci, p. 37
clepsidrele ce-mi risipesc nisipul, p. 38
de câte ori respiră-n jur mulțimea, p. 39
prin sufletul etern al unui vers, p. 40
și-n zorii zilei nu mai pot să scapăr?, p. 41
a prins rugina grea a lirei frânte, p. 42
iar asta chiar înseamnă împlinire, p. 43
în retrăirea vremilor natale, p. 44
iar ce-a urmat nu e decât tăcere, p. 45
spre vârstele din cântul lui prelinse, p. 46
și mă închin tăcerii celor mulți, p. 47
în rănile din lumea viitoare, p. 48
iar cântecele-s toate interzise, p. 49
și pe altarul vremii m-am depus, p. 50
dar înăuntru poți trăi cu tine, p. 51
chiar dacă-s rană-n coasta lui Iisus, p. 52
în nourii eșecului postum, p. 53
fără treziri, o altă dimineață, p. 54
când doar tăceri se-aud în omenire, p. 55

cuprins, p. 56

„Trecutul și prezentul sunt o stare de somn, dar existăm

și în trecut, și în viitor, prin spiritul nemuritor”.

(Katha-Upanishad, 2, p. 35).